

תכלית

נועם בן 14 מקרית מלאכי הגיע למכון הקריאה "דרכי הקריאה" כשהוא מביא איתו את הסיפור האישי שלו. למעשה כל השנים סבל נועם מלקות קריאה והיה מוגדר כילד המתקשה בקריאה עד כדי כך שההורים חשבו שיש לו דיסלקציה.

האמת היא שכבר בגיל צעיר לקחו אותו ההורים למאבחנת צעירה אשר בדקה אותו מספר בדיקות, כל בדיקה מספר שעות. ובסוף גמגמה משהו בחוסר בטחון: "אולי, נדמה לי שיש כאן בעיה של תפיסה מרחבית". כמובן שזה לא עזר הרבה להורים. והם עשו תקופת צינון ללא שום טיפול. בינתיים הקשיים הלימודיים גררו גם קשיים חברתיים וקשיי התנהגות. וההורים לקחו את נועם לרכיבת סוסים – רכיבה טיפולית. הילד נהנה עד מאוד. אך שום תועלת מעשית וממשית לא צמחה מכך. במקביל החלו ההורים לרשום את הילד למספר חוגים; חוג קפוארה. אומנות לחימה. חוג נגרות. חוג יצירה. חוג מוזיקה. וכן נתנו לו כמה וכמה תרפיות וטיפולים רגשיים, תרפיה בבעלי חיים. תרפיה באומנות, תרפיה בדרמה.

אך כאשר המצב לא השתפר, הודיעו בהנהלת התלמוד תורה להורים שהילד חייב לקבל ריטלין. ההורים פנו לנוירולוג שאכן נתן מרשם עבור ריטלין. הילד החל לקחת טיפול תרופתי, ודווקא הגיב טוב, ללא תופעות לוואי. אך כל זה לא עזר מאומה כאשר המבחנים שלו נשארו ריקים בלי תשובות ובלי ציונים. כך שנה אחר שנה. בשלב מסוים ההורים פנו לעשות אבחון פסיכודידקטי. אך קבלו צרור דפים במונחים גבוהים שהם לא ידעו כיצד מפענחים זאת. הם כבר התחילו להתחרט על הסכומים האדירים ששפכו על האבחון. תחושתם הייתה שהם "עשו הכל בשביל הילד אך הכל תקוע ואין שום התקדמות". רק תסכול וייאוש.

השיא היה כאשר בשבת "בר מצווה" הילד התנגד נחרצות לקרוא בציבור; "לא קורא, לא בתורה, ולא בהפטרה!" לשבחם של ההורים ייאמר שהם היו מספיק נבונים להכיל את האירוע ולהחליק אותו בצורה מתורבתת ובאופן מעורר השתאות. אך כאן כבר, נדלקו כל הנורות האדומות.

מיד לאחר ה"בר מצווה" החלו ההורים בבירור אחר מכון קריאה מקצועי שייתן מענה ופתרון. בסייעתא דשמיא ובהשגחה פרטית הם הגיעו למכון "דרכי הקריאה".

וכצפוי, חזרו על המשפט הקבוע שלהם: "הכל ניסינו. מה לא עשינו בשביל הילד. ושום דבר לא מצליח". בהנהלת המכון שבחו את ההורים על כל השקעתם עד הלום.

אך עזרו להם לעשות מיפוי: בוא נתמקד בשאלה אחת פשוטה; "האם היה לילד מורה אחת מקצועית להוראה מתקנת בקריאה שעבדה איתו באופן פרטני ומקצועי?" ההורים נאלמו דום לרגע. ומיד נאלצו לומר את התשובה הברורה: לא.

תבינו – אבחונים לא פותרים בעיות! נקודה! ריטליין – לא פותר בעיית קריאה! נקודה!

וטיפולים רגשיים – גם כן לא פותרים בעיות קריאה! צריך לנגוע בדיוק בנקודה הנכונה. שזה "טיפול" ב"קריאה".

למעשה – תוצאות המבדק של נועם הראו בבירור ילד שמבחינת הפוטנציאל שלו להצליח בקריאה, הסיכויים מאוד גבוהים. רמת האוריינות שלו גבוהה. החשיבה המופשטת מעולה. ויש לו את כל הכישורים הבסיסיים להצליח בקריאה. כל מה שהיה חסר היה בסך הכל "בורג" אחד קטן. "הוראה מתקנת בקריאה".